

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Calvinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

39. In hoc omnis qui credit, iustificatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

Augustinus. Sic ab omnibus, à quibus in lege Moyſi non poterant veteres iuſtificari, per Chriſti mortem quotidiano ſacrificio commemoratam, à peccatis iuſtificamur.

39. *In hoc omnis qui credit, iuſtificatur.*

Hic quoque venenum ſuū aſpergit Caluinus, ſed eo curatu facilius, quo vulgarius, & ipſo penè uſu tritum. Ad hæc quippe verba ſic commentatur: *Declarat Paulus quomodo potiuntur homines iuſtitia Chriſti: nempe*

*Mēdaciū
putidum.

*quum * fide illā recipiunt. Quod autem impetrat fides, nullis operum meritis conſequimur. Quare non ambigua eſt Pauli ſententia, iuſtificari nos ſo' a fide: quam Papiſte non minùs obſtinatè quàm acriter impugnant. Reſpondeo breuiter: nam & ad Euangelium Ioannis huiuſmodi ſententias à Caluini toxicis repurgatas dedimus, & in epiſt. ad Rom. latiùs explicandi locus dabitur. Declarat Paulus primum & maximè neceſſarium medium quo homines iuſtificentur à peccatis ſuis, id eſt, vt Caluinus expoſuit, liberentur & abſoluantur ab illis, quum per Moſaica ſacrificia ab illis liberari non poſſent. De illa iuſtificatione loquitur Paulus, vt proxima ſententia luculenter docet; non autem de potienda iuſtitia Chriſti, vt ex ea nos iuſti denominemur ac ſimus.*

* Fides
Chriſti iuſticiam
recipiēs figmentum
Caluini.

Nec loquitur de fide Chriſti iuſticiam recipiente; figmentum hoc Caluinianum eſt; ſed*

sed loquitur de fide qua in Christum credimus, ut à peccatis liberemur: quia videlicet *sine hac fide impossibile est placere Deo.* Quo in loco impostura Caluiniana aduertenda est. In priori sententia, *A quibus peccatis non prouistis in lege Moysi iustificari,* exponit, id est, liberari & absolui; iam in hac proximè subsequenti sententia, *Qui credit, iustificatur,* exponit, *Christi iustitiam recipit.* Atqui Christi iustitiam recipere nulla Scriptura affirmat. Aliud etiam est, à peccatis per Christum liberari & absolui; aliud, Christi iustitiam recipere nobis imputatam. Nullo enim alio sensu iuxta Caluinum recipimus. Deinde si, *Qui credit, iustificatur,* hunc sensum facit, Fides recipit iustitiam Christi, & sola impetrat iustificationem; ergo & illa Pauli verba, *Factores legis iustificabuntur;* item illud Pauli, *Spes salui facti sumus;* atque illud Ioãnis, *Qui manet in charitate, manet in Deo;* hunc sensum habebunt, Legis obseruatio, spes, charitas, Christi iustitiã recipiunt, & sola iustificant: nisi fortè saluum esse, & manere in Deo, minùs valeant quàm iustificari. Quæ igitur nunc sequuntur, *Quod impetrat fides, nullis operum meritis consequimur, ideòque sola fide iustificamur,* manendo in sensu de recipiendo iustitiam Christi, nihil ad huius loci sententiam faciunt. Loquendo de absolutione & liberatione à peccatis, Pauli sanè sententia ambigua non est, omnes ex fide in Christum à

R 2 pecca-

Heb. 10.
Impost.
Caluiniana.

- peccatis absolui. Sed istud non magis solam fidem iustificatē probat, quā Scripturā citat, itemque illud, *Charitas operi multitudinem peccatorum*, solam legis obseruatiam, solam spem, solā charitatem peccatorum esse remedium & sola iustificare conuincunt. Pauli sententia nec ambigua nec obscura, sed luce meridiana clarior est, fidem, qua iustificamur, non esse solam fidem, quam hæretici hodie omnes non minùs obstinatè quā acriter propugnant; sed esse fidem quæ per dilectionem operatur, id est, non solum quæ habet dilectionem adiunctam, (per quam rimam euadere Calvinus putat) sed quæ per charitatem, beneficio & virtute charitatis (quæ maior est fide) iustitiam & salutem operatur; quam sine charitate nec operatur nec operari potest, sed planè ad salutem & omnem iustificationem inanis & mortua est, non secus quā corpus sine spiritu vitæ mortuum cadauer est.
1. Petr. 4.
Gal. 5.
1. Cor. 12.
Iac. 2.

48. *Et crediderunt quotquot præordinati erant ad vitam æternam.*

Multa hinc congerit Calvinus partim vera, partim falsa, ut ex admixtis veris, quæ falsa sunt, & minùs aduertantur, & faciliùs ac probabiliùs lectoris animo insinuentur. Totam eius orationem utcumque prolixam quā fieri potest paucioribus expendam. Habet enim de electionis certitudine